

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra LUDVIGSBASSE

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 200. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang04val-shoot-idm139820234665712/facsimile.pdf> (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

tog undertiden et Mønster i Gæstekamrene om Sommeren.

— Det er „Garibaldi“, forklarede Schrøder, der gik ind i det inderste Værelse, hvor to strænge Kufferter stod lukkede med Laas og Kjolerne hang paa Knagerne, indvundne i Tyl.

— Det er Fru v. Eichbaums, sagde hun.

— Frøken, Frøken, raabte Ida udenfor Vinduet.

— Der er Barnet, sagde Schrøder og strakte sig frem og løftede „Spirrevippen“ ind, før hun løste et langt og bredt sort Moiréslæb ud af et Tyl, helt frem i Stuen.

— Det er hendes Slæbkjole, hva'? Den er foret.

Mens Ida stod og stirrede op i det meget Silke, lo Schrøder og holdt Skørtet ud over hende som en Kaabe; men Fru Brandt følte ind paa Foret:

— Foret er af gammelt, sagde hun.

— Ja, sagde Schrøder, men véd De hva', det er dog storartet, hvad de faar ud af 'et.

Det var altid Schrøders Undren overfor Københavnerne.

— Og saa gaar vi, sagde hun.

Da de kom til det sidste Vindu, satte hun med et Tag Ida ud paa Græsgangen igen:

— For ellers vokser Du ikke, sagde hun og lo: Og saa skal der tælles til Vask.

— Ja, jeg kan vel ikke være til nogen Tjeneste, sagde Fru Brandt, der allerede stod i Gangdøren.

— Aa nej, sagde Schrøder, man maa selv gaa og stampe i 'et.

Hun blev staaende et Øjeblik paa Trappetrinnet og saå efter Fru Brandts Ryg, mens Fruen gik hen over Pladsen:

— Jeg tror, det bli'er Torden, sagde hun saa og pustedede: Gud give, det vilde.

De tre Husmandskoner gik stille inde i Køkkenet. De var paa sorte Uldsokker, skønt der var Stengulv.

Ovre hos Brandts var Madam Madsen kommen fra

Skolen. De omgikkes ellers aldrig saameget i Sommer-tiden:

— Man véd jo det, sagde Madam Madsen til Madam Ludvigsen, at man paa „Gaarden“ er god nok om Vinteren.

Godsforvalteren gik urolig ud og ind, han fik altid Mindelser i Knæene, mod Torden. Og det trak ogsaa svært op med Skyer nede over Bræstrup.

Madam Madsen havde saamæn ogsaa, sagde hun, allerede sat Tykmælk hen, for Madsen varede mod Torden det første, han stod op om Morgenen. Han følte det jo i Hugget.

Madsen havde faaet et Sabelhug i første slesvigske Krig og var Formand for Vaabenbrødreafdelingen.

— — — Schrøder stod om Aftenen helt nede ved Vejen for at se efter Vognene; for det lynede allerede nede bag Bræstrup, og Fru von Eichbaum var altid saa ræd ved at køre og nu endda, der kom Uvejr til . . .

Godsforvalterens Piger løb hende hujende forbi med Lagener fra Blegen, og inde i Avlsgaarden hørte hun Forvalteren, der raabte, at Lugerne skulde lukkes — da begge Vognene kom, alt hvad Tøjlerne kunde holde, nede paa Vejen. Konferensraaden sad i Kalechen hos Fru von Eichbaum.

Pigerne i Hovedbygningen slog Vinduerne i, og Konferensraaden begyndte at raabe straks nede ved Indkørslen:

— Er der lukket? er der lukket? mens Forvalteren kom løbende ud af Avlsgaarden i en stor Kappe.

Gæsterne, der var angst og stivlemmede, kom af nede ved Trappen. Fru von Eichbaum var hvid som et Lagen og gik ind i sin Stue og tændte Lys bag nedrullede Gardiner. Hun var altid angst, „naar Elementerne rasede“.

Konferensraaden, der gik gennem Stuerne for at se, om Krogene var paa, raabte, de skulde blive samlede; og Schrøder løb gennem Regnen over til Godsforvalterens, der kom tilbage med hende. Ida trimlede afsted